

at tydeliggjøres. Men hvem der har en anden Mening kunde jo søge at tydeliggjøre det. Hvad Maalet 6 Tommer angaar for visse Fisk, da er det mer end nok, det skal jeg gjerne indrømme. Vige overfor det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Breinholt) skal jeg tillade mig at accentuere, at Principet, der nu er fulgt med Hensyn til Begrænsningen, ligger deri, at man ikke har indsat Maafebestemmelser, men derimod begrænset Vaadbenyttelsen. Men, hvor der er vedtægtsmæssig Udgang til at faae større Begrænsning faktisk, vil man under den ogsaa komme til Maafebestemmelsen, navnlig i de Bunde, hvor der er Tale om Vedtægt. Hvis det ærede Medlem satte Pris paa at faae en saadan Maafebestemmelse vedtagen, er der altsaa Udgang dertil. — Det ærede 4de Medlem for Kjøbenhavn (Matzen) underkastede § 1 en Analyse. Jeg kan ikke sige Andet end, at det kunde maaste behøves. Affattelsen er vist noget fri. Men jeg vil kun sige, at jeg vistnok har arvet denne Bestemmelse, det er et gammelt Forslag, og jeg har maaste ikke fordybet mig tilstrækkelig deri. Jeg tror rigtignok ikke, man har villet opstille en anden Regel i andet Stykke end i første; men at man er kommen dertil, det skal utvivlsomt anerkjendes, naar man ser skarpt derpaa. Om det er rigtigt at betinge 5 Mars Ophold overhovedet som Udgang til at fiske, kan være overmaade tvivlsomt; men at det utvivlsomt er ønskeligt at imødegaa det, at Udlændinge kunde komme ind her og bosætte sig løst her i Landet og drive Fiskeri, det kunne vi vel være enige om. Det maa undgaas. Det kan jo godt være at det ikke er gaaet ind i Retsbevidstheden, saaledes som den ærede Taler mente, at det maatte være, at det ikke er nok at sætte sig løst ind i Landet for at drive Fiskeri. Jeg indrømmer for Resten, at man kunde træffe Bestemmelser paa anden Maade, og jeg har ikke Noget imod, at man træffer de Bestemmelser om danske Fiskere, som det ærede Medlem mente kunde være passende, og som man ogsaa har andet Steds. Meningen har ikke været at kræve berettigede Interesser, og hvad angaar Fiskerpiger, som blive gifte med Ungerøende, har jeg ikke Noget imod, at det ærede Medlem vil have Bestemmelsen forment paa den Maade — det kan jo være tiltalende nok — at naar en

eller anden ikke-dansk Underfaat af en eller anden Grund vil tage Domicil her, maa Vedkommende have Berettigelse til at udøve sin Næring. Meningen har været at søge at begrænse Udgangen paa passende Maade; om det just er sket paa bedste Maade, det skal jeg indrømme kan være tvivlsomt, men stor Skade vil der næppe antages at kunne ske ved at vedtage de omhandlede Bestemmelser, at de ikke ere ganske korrekte og Lo-giff affattede, kan jeg erkjende, men jeg tror, at de ere passerende Landstinget tidligere; jeg tør ikke indestaa for det i Diebliffet, thi jeg har ikke saa stort et Apparat med; det er store, store Dyrger af forskjellige Forslag, der efterhaanden ere vedtagne og igjen kasserede, saa at jeg i Diebliffet ikke kan overbevise mig om det, men jeg tillader mig indtil videre at tro det. Jeg tror ikke Bestemmelsen er sat ind af mig, det er ikke sket ved Forelæggelsen af Forslaget. Som sagt, at dette Forslag maa give Anledning til forskjellige Tvivl, tillod jeg mig strax at indtale, og det har fundet fuld Bekræftelse under Forhandlingerne, der her ere førte. Skulde det lykkes alligevel at gennemføre det ved nærmere Forhandlinger og Endringer og Imødekommen fra dette og det andet Things Side, vil jeg kun være tilfreds derved; thi sikkert er det, at selv om vi ikke faae den allerbedste Fiskerilov, og selv om der kunde gjøres nogen Udrettelse paa det, hvad der sikkert vil kunne, er der en stor Trang til en Gang at komme til en Ordning af hele den Materie, som har ventet saa mange Aar paa sin Afslutning. Derfor ville vi Alle sætte Pris paa at faae Loven gennemført, naar det kunde ske under nogenlunde rimelige Vilkaar.

Matzen: Det er ganske vist, at saa vidt jeg har set, er den af mig fremdragne Bestemmelse Noget, den høitærede Minister har modtaget fra Fortiden, denne Bestemmelse i § 1; men jeg vil dog blot gjøre opmærksom paa, at den staar ikke i Forslaget, saaledes, som det blev vedtaget i Landstinget i 1876; altsaa forsaavidt skal man ikke ved denne Leilighed sige, at Landstinget nu skal være bunden til, hvad det en Gang har vedtaget, Thinget staar i saa Henseende fuldstændig frit. Der er ogsaa enkelte andre Ukorrektheder f. Ex. i § 58, hvor man ikke